

NERGENS BETER DAN THUIS

Drie toparchitecten over
de band met hun ouderlijk huis.

Tekst Veerle Helsen & Foto's Kevin Faingnaert

AN FONTEYNE
NOA ARCHITECTEN

Oostende,
bouwjaar 1976, architect
Marcel Molleman.

•
Op de poort staat een fontein,
speciaal voor de Fonteynes.

•
Er zijn geen plinten,
geen gordijnen en de ramen
kunnen niet open.

DAVID DRIESEN
DMVA ARCHITECTEN

Duffel,
bouwjaar jaren 30.

•
Blinkt uit
in alledaagsheid.

•
Typische volkswoning
met de badkamer
op het gelijkvloers achter
de keuken.

STÉPHANE
BEEL

Anzegem,
bouwjaar eind 19de eeuw.

•
Al vier generaties
in familiebezit.

•
Met een gigantische
serre en honderd
jaar oude druvelaars.

3

STÉPHANE BEEL

*“Dit huis kleedt, omarmt
en beschermt”*

Aan het station van Anzegem staat een oud herenhuis, al vier generaties in familiebezit. Er hangen nostalgie en familieverhalen in de lucht, net als de geur van koffie en versgebakken wafels.

De exacte bouwdatum kent Stéphane Beel niet, maar het moet ergens eind negentiende eeuw zijn. Het witte majestueuze pand straalt grandeur uit. “Toen mijn grootouders hier nog woonden, was het een notariaat”, vertelt Stéphane. Van oma en opa (met zeven kinderen) ging het huis naar zijn ouders (met vier kinderen). Vandaag woont en werkt (tandartspraktijk) zijn broer er (ook met vier kinderen). “Dit is een woning met vele levens.”

Stéphane leefde hier ongeveer twintig jaar, van zijn geboorte tot hij ging studeren. “Ik wist al vroeg dat dit een bijzondere plek was”, zegt hij. “Eigenlijk heb ik het altijd geweten, als kind al.” In de lange gang is de muur nog beschilderd met originele tekeningen. Als je hem doorloopt, kom je in de keuken en vandaar heb je uitzicht op een aangebouwde serre en een gigantische tuin. “Die serre was onze eigen Côte d’Azur, met wat verbeelding. Veel dingen gebeuren in je hoofd, zeker als kind.”

Er hangt een microklimaat en er staan honderd jaar oude druivelaars. Er hangt ook figuurlijk warmte in de lucht : nostalgie, familieverhalen, de geur van koffie en versgebakken wafels. “Per jaar werden hier 365 potten confituur gemaakt”, zegt Stéphane. Er waren een moestuin, een boomgaard, ganzen, kippen en wilde eenden. Een kleine boerderij.

Het huis zit onder zijn huid, zegt hij. “Exact op de plek waar ik nu aan tafel zit, zat ook mijn grootmoeder altijd. Die woonde bij →

De warmte die Stéphane Beel hier als kind voelde, zit vandaag in zijn projecten

ons in. Ze vertelde vaak over de woning, en over de avonturen die ze hier beleefde. Toen ze in de oorlog moest vluchten, bereidde ze de avond ervoor een feestmaal, met haar beste porselein en kristal. 's Avonds stak ze haar gezin in bed, zonder dat ze de afwas gedaan hadden, en de volgende dag gingen ze zogezegd op reis. Dat vertelde ze hen om hen gerust te stellen. Toen ze terugkwamen, stond het hele servies er nog. Onaangeroerd, niet gestolen, omdat alles vuil was. Dat praktische denken en van iets negatiefs het beste maken, dat probeer ik vandaag nog altijd toe te passen in mijn werk. Ze vertelde wondermooie verhalen die ik in mijn hart draag.”

In de tuin ligt een zwembad en dat was er ook al toen Stéphane er nog woonde. “Geïnstalleerd door mijn vader zelf. Hij zwom er bijna alle dagen in, en zelf heb ik hier ook duizenden baantjes getrokken. Mijn moeder warmde dan wat water op en goot dat erin, maar dat hielp niet veel natuurlijk.”

De woning heeft hem getriggerd om architect te worden, op verschillende vlakken. “Onder meer door de ruimtelijkheid, de afgebakende contouren. Veel gebouwen zijn niet gedefinieerd - als je erdoorheen loopt, heb je geen idee waar je bent. Dit huis heeft een duidelijk grondplan. Als kind kon ik me hier verstoppen. Het pand is groot en als je klein bent, lijkt alles nóg veel groter.” Maar een huis is meer dan de optelsom van kamers. “Er moet geleefd worden.” De warmte die hij hier als kind voelde, zit vandaag in zijn projecten. Denk maar aan de Balk van Beel in Leuven of De Nieuwe Dokken in Gent: dat zijn geen steriele enclaves binnen de stad. In een woning moet je thuiskomen. Het is een cliché en het lijkt een evidentie, maar dat is het niet altijd. “Een huis kleedt je, het omarmt, het beschermt. Wat doe je als je in een open landschap staat? Je gaat onder een boom zitten, of tegen een muur. Niet alle huizen hebben dat potentieel, maar dit wel.” •

Stéphane Beel (62)

- Studeerde architectuur aan Sint-Lucas.
- Drukte eigenhandig een stempel op de hedendaagse architectuur in ons land.
- Heeft een hele reeks bekende gebouwen op zijn naam staan, zoals het gerechtsgebouw in Gent, de Balk van Beel en de verbouwing van museum M in Leuven, de uitbreiding van de Singel in Antwerpen, en nu de renovatie van het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika in Tervuren.
- Tekende vorig jaar de serie tafels 'sb55' voor meubelproducent Bulo.